

LUO LIPPUJEN!

Joulu-luna 1939

SUOMALAINEN SUOSII SUOMALAISTA!

SUOMEN TIVOLI, ainoa yleissuomalainen huviliike. Vanhin ja suurin alallaan maassamme.

Järjestää tivoleita yhteistoiminnassa

maatalousnäyttelyiden

y.m. juhlien juhlatoimikuntien kanssa.

Tivolin tunnettu porttirakennelma.

SUOMEN TIVOLI

(Omist. J. SARIOLA)
Konttori: KERAVA,
puh. 113.

JOS JUOT OLUTTA – JUO "ERIKOISTA"

Vakaa vanha väinämöinen
tietäjä ijänikuinen
maistoi mettä ulkolaista,
kallistihe kaljatuopin
Tukholmasta maahan tuodun,
pärevalkean valossa.
Saksan "biirit" pirskahutti
ryssän oltta ryyppäsihe.

Vaan jo muuttui
miehen muoto,
sakat sattui kurkkuhunsa,
ohrajyvät oksennutti
Siitä loihe lausumahan,
äänin jyrkin julistamahan:

"Oi sa akka pankon päässä,
kanna, tänne kotimaista.
Heitä hiiteen vieras vesi,
pane uutta ohralientä
oman aitan antimista!"

O.Y. MALLASJUOMA LAHTI

Luo lippujen!

JOULUNA 1939. Päätoimittaja: VILJO LIUS

YLIPÄÄLLIKÖN PÄIVÄKÄSKY N:o 1

Tasavallan presidentti on 30. 11. 1939. nimittänyt minut Suomen puolustusvoimain ylipäälliköksi.

Suomen uljaat sotilaat!

Ryhdyn tähän tehtävään hetkellä, jolloin vuosisatainen vihollisemme jälleen hyökkää maahamme. Luottamus päällikköön on onnistumisen ensimmäinen ehto. Te tunnette minut ja minä tunnen Teidät ja tiedän, että jokainen Teistä on valmis täyttämään velvollisuutensa aina kuolemaan asti.

Tämä sota ei ole muuta kuin vapaussotamme jatkoa ja loppunäytös.

Me taistelemme kodin, uskonnon ja isänmaan puolesta.

MANNERHEIM

Tänä Jouluna.

»Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänään Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra.»

Luuk. 2. 10—11.

Kuinka toisin onkaan tänä jouluna kuin oli vuosi sitten, toisin kuin on koskaan ollut tämän sukupolven aikana. Sydäntä vihlaisee, kun muistamme niitä monia jouluja, jolloin oli yhtä kyllä, oli rauhaa, oli valoa ja kirkkautta, huoletonta iloa ja lasten riemua, omaiset yhdessä yhteisessä omassa kodissa. Nyt ovat monet kodit jo sammuneina raunioina, perheen jäsenet hajallaan, osa metsän kätköissä, osa kranaattitulen alla, monet oudoissa oloissa vieraan kurkihirren alla, moneen kotiin ei poika, isä tai veli enää koskaan palaa joulua viettämään, on pimeää, on kyyneleitä, monissa kirkoissa ei enää jouluvirsi kajahda.

Kuitenkin on iäti sama joulun sanoma: »Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden, jotka asuvat kuoleman varjon maassa, niiden ylitse kirkkaus paistaa». »Älkää peljätkö, minä ilmoitan teille suuren ilon». Paljon on poissa sitä, mitä me ihmiset olemme inhimillistä joulun yhteyteen luoneet, mutta sitä todellisempi on evankeliumi: älkää peljätkö, teille on syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra.

Suomalaisten soturien juoksuhaudoissa, pommisuojissa ja teltoissa sytytetään joulukynttilät ja veisataan jouluvirsi vaikka vastassa onkin Kristusvihan ja jumalattomuuden raaistamat joukkiot, joiden konetuliaseet eivät hiljene edes Vapahtajan syntymäpäivänä. Suomalaisten soturien sydämessä on joulurauha, jonka antaa Kristus, Herra, niille joiden sydän ikävöi Vapahtajaa itselleen ja kansalleen. Niissä juoksuhaudoissa vietetään ihmeellistä unohtumatonta joulua, josta kerran on leviävä kirkkaus yli tämän kansan, sillä nyt löytää Jeesus itsellensä sijaa taas seimessä: oljilla ja kuusten havuilla, Hän, joka ei ollut löytänyt menneinä jouluina kirkkaasti valaistuihin yltäkylläisiin koteihin.

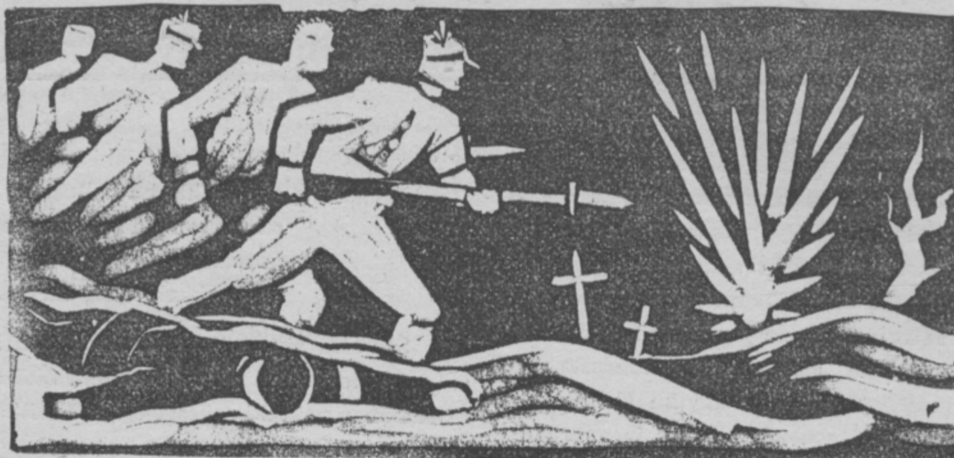
Kotikirkkoihin kokoontuu kansa jouluaamuna, rukoileva kansa. Miten toinen kaiku on nyt sanoilla: älkää peljätkö. Eikö se ole isän turvallinen ääni, joka puhuu lapsilleen. Se evankeliumi, joka lapsella liikutti mieltä, mutta joka niin monta kertaa on ollut vain osa joulun kauniista muodosta, se puhuu nyt taas lasten sydämille, pelkääville ja hätäileville, isän kättä hapuileville, synkässä yössä vaeltaville, jotka odottavat aamutähden syttymistä. Se tuo lohdutusta ja rauhaa keskelle sodan melskeen, se tuo turvan ja levon ahdistetulle ja rikkiraastetulle mielelle. Kristus, Vapahtaja on Herra. Pimeyden vallat, valhe ja vääryys ja väkivalta näyttävät viettävän riemuvoittojaan, mutta niillä on vain vähän aikaa. Herra on elävä Jumala.

Älkää peljätkö. Tähän pitäytykäämme vaeltaessamme läpi sen kärsimystien, joka meille on annettu. Herra ei ole hyljännyt meitä. Hän antoi kerran joulun ihmeen, jota järki ei voi käsittää. Iankaikkinen tuli ajallisuuteen. Jumala syntyi ihmiseksi. Hän on säätänyt meille ihmeittensä muiston. Jumala voi vieläkin tehdä ihmeensä, näyttää voimansa. Hän on jo näinä päivinä tehnyt ihmeitään meidän kansamme kohdalla. Hänen nimensä on Immanuel: Jumala meidän kanssamme.

Suomen nuoret. Se, jonka kanssa on Jumala, se kestää. Se ei pelkää taistelukentällä. Ihmeelliseen sotaan on Herra meitä kutsunut. Tälle kansalle on hän varannut suuren tehtävän. Seisoa ja sotia pyhän asian vuoksi, kristillisen uskon ja isänmaan tähden jumalankielteistä, Kristusta vihaavaa ja isänmaatonta bolshevismia vastaan. Emme ole kuolemanvarjon maassa. Meillä on elävä toivo. Meillä on usko. Älkäämme peljätkö. Jumala meidän kanssamme.

R. ALA-KULJU.

SYVÄRIN MARSSI

Tempaa, veljeni, kalpasi vyöstä!
Kuoleman yöstä
nouseva on tämä maa;
väistyä ei rivi saa!
Kyllin jo Karjalan kyynelet vuoti.
Linkoa luoti,
kalpaasi tartu ja lyö!
Tyyni on sankarin työ.

Kaukaa kummaa jo kuisketta kuulet:
viestiä tuulet
veljien haudoilta tuo,
Ääninen jäitään jo luo.
Laulaa jo Karjalan jousessa jänne:
— Ei tule tänne
Konsana Moskovan mies!
Poikki on poljetun ies!

Tempaa, veljeni, vyöltäsi kalpa!
Särje jo salpa
porteilta Karjalan maan
mahtavan mainehikkaan!
Aika on siskojen itkun jo laata,
aika on taata
Karjalan kontion tie!
Voittoa kohti se vie.

HEIKKI ASUNTA.

AHDISTUKSEN ALLA

veisaa seurakunta heleimmin virtensä Herralle.

Seurakuntamme uusi virsikirja tulee kuin Jumalan suurena ja rohkaisevana lahjana Suomen kansalle hetkellä, jolloin tämä kansa käy mahdottomalta tuntuvaa taistelua kauhistuttavaa jättiläisvaltakuntaa vastaan, joka valtakunta samalla on julistanut julkisen sodan seurakunnan Herraa vastaan. Luin juuri silminnäkijän kertoman kuvauksen siitä alhaisesta raakuudesta, jolla kristillisyyden vastaista taistelua käytiin Neuvostolassa niinä aikoina, jolloin Neuvostola oli uusi ja nuoruudenvoimainen sekä petoksellaan houkutteli kaikkia herkkiä mieliä. Lukiessani kuvausta jouduin ajattelemaan, että vain raakalainen ihmissyöjä voi keksiä jotain niin irvokasta jumalanpilkkaa, jota kerrotussa kulkueessa harjoitettiin.

Myös tätä hetkeä, emmekä vain isänmaamme perintöviholllista, sen ainaista syöjää ja ahdistajaa, vastaan taistelevat armeijamme. Tietäköön suomalainen sotilas, että nyt, jos koskaan, käydään totisinta ja vilpittömintä uskonsotaa, joka on voitettava, niin totta kuin Jumala taivaassa ja vanhurskas pilkkaajiensa kostaja.

Tähän voittoon rohkaistakseen on Jumala uudessa virsikirjassamme lahjoittanut meille sanoja, joita ahdistetun kansan juuri nyt sopii veisata ja niillä sanoilla rukoilla ja kiittää taivaan Jumalaa, isiemme turvaa.

Ensi kertaa tulee suomalaisen kirkon virsikirjaan jokaisessa Suomen koulussa ainakin aikaisemmin laulettu Suonion virsi: »Oi kuningasten Kuningas». Hyvä on sen virren sanoissa kuulla, että Jumala ei, ajaessaan suuria asioita, katsele inhimillistä suuruutta eikä pienuutta. Tässä virressä / vkn 461 / veisataan m.m.:

»Sä Herra usein valitset
aseikses pienet, alhaiset,
siksi että heissä näkyisi
vain sinun suuri voimasi».

Ja jos meitä vavisuttaa vihollisvallan tavaton suuruus, on hyvä veisata saman virren sanoja:

»On edessäs kuin tomu vain
maailman mahti voimakkain.
Kun viittaat, korkein alenee
ja alhaisinkin ylenee».

Ilman epäilystä, uskon uskalluksessa kehoittaa virsi 572 panemaan koko maamme asiat Jumalan hoitoon:

»Oi Herra kaikkivaltias,
sun kaikk' on hallussasi,
on kansamme sun huomassas
ja maamme vallassasi,
Sä, kaikkein tuki, turva».

Samassa virressä annetaan myös kristillisyyden vastaus siihen, kuka voi estää sodat. Sitä eivät voi tehdä maailman politiikkaviisaat eivätkä mitkään liitot:

»Ei ole yhtään päällä maan,
ken sodat estää taitaa.
Sä, Jumalamme, yksin vaan
rauhalla siunaat maita,
ah, armahda ja auta».

Tämän huomioonottaen, ei kristitty kansa, vaikka sen asia on kuinka oikea, lähde taisteluun omassa vanhurskaudessaan, sillä se tietää Jumalan edessä ansainneensa kovankin kurituksen. Virressä 570 veisataan:

»Me oomme kyllä ansainneet
tään raskaan rangaistukses,
sun sanas pyhän hyljänneet
ja neuvos, varoitukses.
Kuitenkin ole laupias,
unhota rikoksemme.
Jo luovu, Herra, vitsastas,
suo rauha ranoillemme».

Tässä nöyrässä mielessä tunnustetaan ja tiedetään virressä 460:

»Se kansa avun saava on,
Ken Herraan täällä luottaa,
vaan ilman Herraa turmion
se itsellensä tuottaa!
Kun Herra kansan vahvistaa,
sen porttein salvat lujittaa,
on turvattuna maamme».

Herran entiset teot oikeuttavat meidän uskomaan hyvää Herran ajatuksista Suomen kansaa kohtaan. Viimeksi mainitussa virressä muistutetaan, että Herra

»on halki aikain johtanut
ja vaivain alla auttanut,
maan, kansan vapaaks tehnyt»

Virressä 462 veisataan:

»On isät täällä taistelleet
ja uskoneet ja toivoneet.
Me saimme saman asunnon,
ja samat vaiheet meidän on».

Niin monet Herran entiset suuret teot vakuuttavat meitä rohkeasti veisaamaan juuri nyt virsikirjaamme otetun Hakkapeliittojen virren 571,

»Pois pelko, joukko pienoinen,
kun vihamiesten hurjien
jo huudot ilman täyttää!
Ne turmiotas toivotta,
vaan turmion ne itse saa,
voimansa Herra näyttää.
Kun asias on oikea,
sua auttaa Herra Jumala,
valitsee asehensa.
Kun vaaran hetki suurin on,
niin saapuu Herran Gideon,
tuo avun kansallensa.
On Herran nimi toivomme
ja luja linna, turvamme,
kun käymme kuolon teille.
Ei joukko julma kauhista,
kun kanssamme on Jumala,
hän voiton antaa meille»

Tottapa tämä rohkaiseva ja voimakassävelinen virsi on jo kaikunut kenttä- ja seurakuntajumalanpalveluksissamme. Se on kuin rinnakkaisvirsi vanhalle Jumala ompi linnamme — virrelle, jonka uudesta muodosta, virsi 170, otan tähän vain Lutherin uskon uhmaa ja täyttä valmiutta kaikki kärsimään kuvailevat loppusäkeet:

»Jos veis he henkemme,
osamme, onnemme,
ne heidän olkohon,
vaan meidän ijät on
Jumalan valtakunta!

Näiden virsien ohella rohkean taistelu-uskon virtenä haluaisin mainita erityisesti virren 171. Otan siitä tähän vain toisen säkeistön, joka on kuin tätä hetkeä varten tehty:

»Vihamies kuka oisi niin voimallinen,
että voittaa hän vois tämän Herran!
Sodassamme hän linna on turvallinen,
hän on voittanut saatanan kerran
Jos me joudummekin
syvihin vesihin,
ratki keskelle kuoleman kauhun,
emme nääntyä voi,
hänen äänensä soi
läpi myrskyn ja helvetin pauhun».

Voimallisesti ja täysiäänisesti kaikukoon lopuksi taistelukenttien ja nykyhetken seurakuntien jumalanpalveluksissa Kaikkivaltiaan Jumalan ylistys esim. seuraavan isänmaanvirren sanoilla, jonka sävelkin on mukaansa tempaava. Virsi 463:

»Veisaten Herralle kunniaa kannamme,
riemuiten hänelle kiitoksen annamme,
kun laupeudessaan
soi meille isänmaa,
sen pellot viljavat,
sen rannat ihanat
ja vapauden lahjan.
Tään maan hän muinoisin isille omaks soi,
kun heidät kädellään johdattain tänne toi.
Hän heitä suojaili,
vaaroissa varjeli,
ja yhä valoon päin
hän heitä johti näin
ja kansaksensa otti.
Kunnia Herralle kaikukoon Luojalle,
turvalle tarvitulle, autuuden tuojalle.
Armonsa antakoon,
käsillään kantakoon
hän lapset tämän maan
taivaaseen ihanaan,
oikeaan isänmaahan».

Suomen pieni kansa — Herran kansa. Me saamme uskoa, että me voitamme. Herra tahtoo antaa meille voiton.

Siinä mielessä hyvää joulua Suomen isänmaalliselle nuorisolle.

Lapualla joulukuun 15 pnä 1939.

K. R. KARES.

Nuorille!

Kuinka raskaasti tosia ovatkaan tällä hetkellä ne raudankovat runojen ja laulujen sanat, joita muistaa Teitä laulaen ja lausuen esittämässä! Ne sanat, joita tämän vuoden alussa vielä ei ollut kaikkien Teidän edes lupaa julkisesti esittää tai josta Teitä ahdistettiin.

Kaikki se on totta, raskaasti totta. »Aasian ahnas kyttä, taas maatamme saalistaa». Koko kansa uskoo sen nyt. Yhteinen on nyt käsky koko kansalle, se käsky jonka Te hehkuvamielisinä ja nuorin aavistuksin olette olennossanne tienneet ennenkuin muut: »päin seistä itätuulien ulvontaa».

Muu kaikki, paitsi sen käskyn täyttäminen on toisarvoista tai aivan arvotonta. Sillä Suomen täytyy kestää sitä myrskyä vastaan. On toisarvoista sekin, mitä milloinkin ulkovalloissa kirjoittelevat — Suomen täytyy kestää. On itse asiassa aivan vähäarvoista, ihailevatko sanoillaan tai runoilevatko Suomen kustannuksella — se auttaa niin perin pienesti — oikeastaan ei juuri mitään. Suomen täytyy itsensä kestää. Vain teko, miehekäs teko, jos sellaista olisi ulkoapäin, on apua, ei mikään muu. Ja sittenkin vain apua. Suomen täytyy kestää itsensä. Kestää nyt yksinkin. Aivan yksin. Saattaapa olla, että juuri se on Jumalan kaikkiviisas tarkoitus. Ja silloin Hän sen toteuttaa.

Nuori! Käsitätkö, että juuri Sinä ole sen maan nuori, jolla on näin kova ja korkea käsky täytettävänä. Päin seistävä pimeyden valtaa, pohjatonta aasialaista itää. Pelastettava kansan ylin aarre: vapaus. Lyötävä sulku pimeyden vallelle. Rajoilla. Oman isänmaan rajoilla. Ja kansojen ja valtakuntien äärimmäisessä vartioketjussa itää vastaan.

Nuorukaisemme ovat siellä. Miesten rinnalla. Ajatuksin voimme nähdä heidät, intomielisemme, kovassa tehtävässään. Asein lunastamassa valaa: »tää kansamme kauan on kamppaillut, se on seisonut ryssää vastaan, se ei ole orjaksi antaunut, ei luopunut kalleimmastaan». Kaikki tuo on totta, raudanraskasta totta sillä kohdalla.

Ja te nuoret tytöt — Tekin tunnette paikkanne. Vartiotornissa — puolustustyössä — kenttäkeittimen ääressä, varusteitten aherruksessa. Ja Te rohkeat siellä kenttäarmeijan palveluksessa!

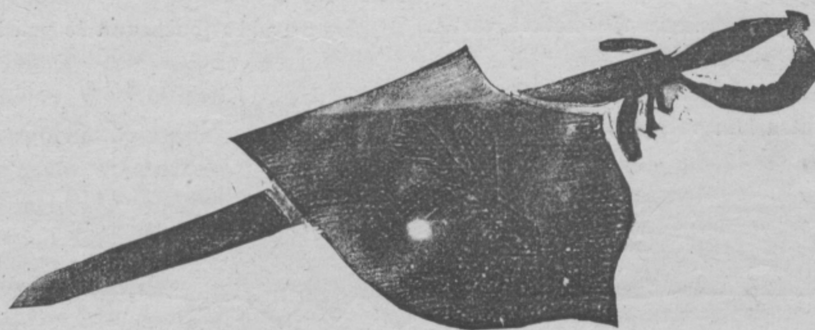
Monin tavoin huoltamassa, hoivaamassa, auttamassa, suorittamassa Te kaikki valaa: Me tahdomme rakastaa tätä maata ja kansaa. Kaikin voimin. Osoittaa rakkautta kodille, omalle ja toisten, josta on joku, joitakin poissa — rintamalla tai josta vaaditaan ehkä suurin uhri. Huoltamassa heitä, vieraitamme kaukaa rajaseuduilta. Olemalla heille tukena, apuna ja ystävänä. Rakastamalla heissä isänmaata ja sen ahdistettua kansaa.

Raskaat, mutta korkeat tehtävät, mitä milloinkin ovat, Teillä nuoret kaikilla tässä maassa. Juuri nyt. Joulunkin lähetessä samat.

Mutta, nuoret. Nyt jos koskaan tarvitsee kansa uskoa, nuorta uskoa. Hoitakaa sitä kirkkaana! Olkaa kuten he, jääkäriveljenne, jotka ennen Teitä uskoivat yhä »vaikka painui pää muun kansan maan». Muistuttakaa ja muistakaa, että niissä taistelulupauksissa, joissa hehkuva mieli tekee valaa isänmaalle, niissä ilmenee yhtä järkkymättömänä usko lopulliseen voittoon. »Suur-Suomelle aamu on koittava uus, viel untakin kirkkaampana». Nuori, runoilijan näkemys on kantanut siinäkin edelle muita. Ja meillä on lupa uskoa, nuoret, että se päämäärä on Jumalan tarkoitus.

Joulun alla 1939

HILJA RIIPINEN.

JOULU RAJALLA.

Karjalani.

Karjalani kaunis!
Kontu rajan raiskatun,
saanut et enää jouluaamua . . .
Isäin teitä käyden
katselemme ylläs sun
harmaata Iivana Julman haamua.

Karjalani kaunis!
Autioissa kylissäs
soi ei enää virsi Vapahtajasta.
Sodan lieskat soittaa,
rakas maa, sun säveltäs,
arpaa on siellä lyöty rajasta!

Karjalani kaunis!
Uhrin annoit eestä maan:
temppelit on maassa, kodit tuhkana.
Tuta sai jo taatot:
Timur Lenk ja Tshingis-kaan,
Aasia siell' on aina uhkana.

Karjalani kaunis!
Maammot armaat joutuvi
pakolaisen sauvaan taasen tarttumaan.
Moskoviitit viekkaat
saaneet viel' ei kylliksi
verisiin tileihinsä summaa karttumaan.

Karjalani kaunis!
Jää et epätoivohon,
vastassa vaikk' on Idän aaveita!
Lapset ladun laittaa,
jälkeen yön taas aamu on.
Helliös Uuden Joulun haaveita!

Rajan vartio.

Me seisomme tähtiyössä,
rajan valkea vartio.
Me olimme niittotyössä,
tulikasteen saimme jo.
Kävi barbaarit Staliniastaan
nyt Suomen poikia päin.
Me otimme heidät vastaan!
Taas tyyni yö on näin.

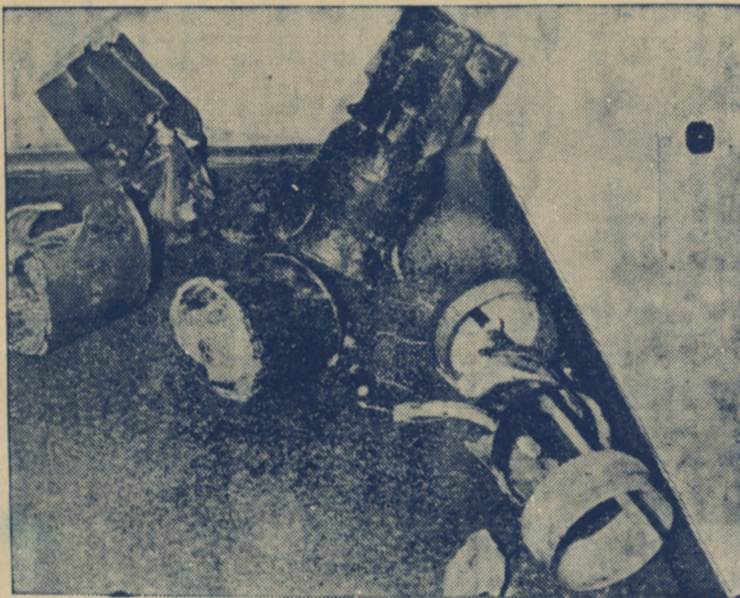
On jouluyö. Ja tähdet
kera meidän valvoo vain.
Jos kierrokselle lähdet,
näet kammoa kasoittain,
näet ruumiita arojen miesten,
mi laumoina ryntäsi niin,
kun takaa ampuen, piesten
heit' tulehen työnnettiin.

On jouluyö. Niin outo
on kuoleman-hiljaisuus.
Uus aamulla käskyn nouto:
taas alkavi leikki uus!
Niin jatkuu — vartiot vaihtuu —
kunis uskovi ryssä sen:
kamaraltamme varmasti haihtuu
pirun pilvi viimeinen!

Me seisomme tähtiyössä.
Vala meidän korkea on:
me kannamme kalpaa vyössä,
terä sen on murtumaton!
Tule vaan, Itä! Rauhan maasta
tänä jouluna vienyt oot,
mut kauan et herjojas haasta:
teot tekijän tuomitkoot!

VILHO VIITA.

Ryssän pommien kappaleita.

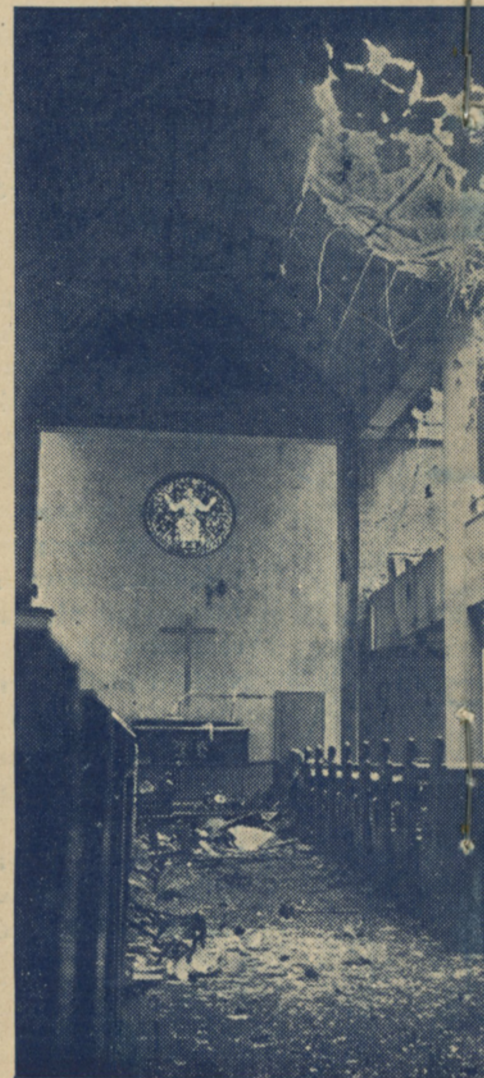
Pommien tuhoa eräällä liikekadulla.

Sotilaallisia tu

Molotov: "Neuvostovenäläiset
mittaneet ainoastaan sotilaa

Ryssien pommitusten tu

Pommien hirvittävää jälkeä

tukikohtiako?

läiset koneet ovat pom-
tilaallisia tukikohtia!"

n tuhoa Helsingissä.

älkeä eräässä kirkossa.

Ryssien pommittama asuintalo.

Sortuneen talon raivaustyöt käynnissä.

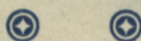
Sankarillisen Suomen armeijan johtajistoa.

Sotaväen päällikkö kenraali-luutn. Hugo Österman.

Ilmavoimien komentaja kenr. majuri J. F. Lundqvist.

Armeijakunnan komentaja kenr. luutn. H. Öhquist.

Suojeluskuntain päällikkö kenr. luutn. Lauri Malmberg.

Maailman etevimpiä tykistöupseereita kenr. luutn. Vilho Nenonen.

SOTILASPOJAN UNI.

Vapaussotamme puhjettua riensi moni nuorukainen, Isänmaan kutsua kuullen, vapaaehtoisena lippujen alle. Samoin teki kertomuksessani mainittu nuorukainen, nimittäkäämme häntä tässä Jaakoksi.

Jaakko ilmoittautui eräässä joukko-osastossa. Hän terve oli, mittava, muista huoli viis, — rekryytiksi joukkoon pääsi tinkimättä siis.

Niin alkoi Jaakolle pitkä taistelujen sarja. Mutta ennenkuin käyn kertomaan käytyjen taistelujen kulkua, kosketellen muutamalla lauseella Jaakon lapsuusaikaa, koska sekin kuuluu kertomuksen sarjaan.

Jaakon koti oli vauras hämäläinen talonpoikaistalo. Varsinaisia maataloustöitä johtamassa isännän apuna oli työnjohtaja. Työnjohtajan ja Jaakon välille syntyi hyvät suhteet. Hän piti velvollisuutenaan ohjata Jaakkoa ja varhain tutustumaan ja tottumaan kaikkiin maataloudessa esiintyviin töihin, erikoisesti talon tulevan isännän tehtäviin. Ei siis ollut ihme jos molemmin puolinen kiintymys oli syvä.

Näin kului Jaakon lapsuus, kuin huomaamatta se oli vaihtunut nuoruuden ajaksi. Tällöin kohtasi Jaakkoa suuri suru. Työnjohtaja kuoli, niin menetti nuorukainen parhaan ystävänsä.

Kun vapaussotamme alkoi, oli työnjohtaja ollut joitakin vuosia kuolleena, mutta usein Jaakko muisteli ystäväänsä.

Maaliskuun alusta alkaen oli Jaakko ottanut osaa moniin taisteluihin. Oli saatu suuria voittoja. Erään taistelun jälkeen, oli se komppania, johon Jaakko kuului, nauttinut iltaaterian, jonka jälkeen Jaakko asettui levolle. Lattialla maatessansa Jaakko huomaa, että hänen entinen ystävänsä työnjohtaja seisoo lattialla ihan ilmi elävänä. — Jaakko pinnistää hermojansa — — miten tämä on mahdollista — — työnjohtaja on ollut kuolleena monta vuotta — — mutta siinä hän nyt seisoo. — —

Nyt kohottaa työnjohtaja oikeankätensä ylös katsoo hyvin merkitsevästi Jaakkoa ja lausuu painavasti. *Jaakko, se on sitten huhtikuun 17 päivänä.* Äkkiä Jaakko heräsi horrostilasta, uni oli ollut niin selvä, että hän meni kysymään onko joku käynyt häntä etsimässä, saaden luonnollisesti kieltävän vastauksen.

Jaakko unohti koko tapauksen, kunnes se eräässä taistelussa palasi elävänä hänen mieleensä.

Hän oli saanut komppanian päälliköltänsä erään tehtävän. Tehtävä oli suoritettu, hän oli nyt paluumatkalla.

Oli valittavana kaksi tietä, joko kiertää metsän kautta, tai suoraan viljelysaukean paikka. Jaakko valitsi viimemainitun, koska aukea oli noin 200 m levyinen.

Kun hän oli päässyt puoliväliin aukealle, alkoi punaisten konekivääri sivustasta laulaa. Jaakko heittäytyi keskellä peltoa olevaan kynnösviillosten muodostamaan uomaan. Pitkät konekivääristä lähetetyt suihkut löivät keväistä multaa hänen päällensä, koko kynnös ympärillä liikkui. Jaakko makasi aivan liikkumatta. Siinä konekivääri suihkuin alla hän muisti merkillisen näkynsä ja lisäksi sen että nyt on juuri *huhtikuun 17 päivä.*

Jaakko oli varma, että nyt on tullut kuoleman hetki. Konekivääri oli lakannut ampumasta, Jaakko makasi aivan liikkumattomana ja odotti miltä tuntuu, kun kuolema saapuu, tekeekö se kovin kipeää. Hän muisti työnjohtajan vakavan katseen ja varoittavan käden noston. Vähitellen Jaakko rupesi hiljaa liikuttamaan jalkojaan sitten käsiänsä ja lopuksi koko ruumistansa. Miten ihmeellistä, ei tuntunut mitään kipua, hän on aivan vahingoittumaton.

Nyt Jaakko mietti, voisiko päästä läheiseen ojaan. Siellä olisi paremmassa suojassa. Sän jännitti itsensä äkilliseen syöksyyn, ja heittäytyi läheiseen ojaan, vaikka se olikin keväistä tulvavettä lähes täynnä. Heti kun hän oli syöksynyt ojaan, suhahtivat kuularuiskun kuulat hänen ympärillänsä, ojan piennar liikkui kuulasuihkusta. Hän näki alati työnjohtajan varoittavan katseen sielunsa silmien edessä. — —

Tästäkin kuulasateesta säästyi nuorukainen vahingoittumattomana. Nyt heräsi sotilasvaisto. Jaakko teki itsensä kanssa urakoita. Jos pääsen ojan toiseen päähän, niin silloin olen pelastettu. — — Ojan toinen pää saavutettiin. Sitten alkoi uusi urakka. Ojan päästä noin 5 m oli tiheä aita. Jos pääsee aidan ylitse niin olen melkein suojassa. — — Jaakko miettii, jos nousen ojasta, niin saan varmaan tuntea kuulia ruumiissani. Oli jo tullut ilta. Kylmä vesi ojassa oli kangistanut jäseniä, eikä hän voinut enää jäädä ojaan — — pois oli päästävä. Nyt Jaakko ponnistautui äkilliseen syöksyyn ja heittäytyi yli aidan. Nyt oli hän pelastunut jo kolmesta kuulasateesta, mutta vielä piti yksi urakka suorittaa. Noin 50 metrin päässä oli iso heinälato jonka takana oli täysi suoja. Jaakko päätteli, jos pääsen sen taakse, olen lopullisesti pelastettu. Alkoi hidas varovainen ryömiminen, lopuksi lato antoi suojaa ja lopen uupuneena ja märkänä istahti Jaakko ladon takana olevalle kivelle. — —

Hetkisen istuttuansa muisti Jaakko tehtävänsä ja läksi pyrkimään joukko-osastoonsa. Kun hän oli päässyt ladon toiseen päähän, tuli vihollisen tykin ammus, joka pyyhkäisi kokonaan pois sen kiven, jonka päällä hän juuri oli istunut. Jaakko teki vielä viimeisen urakan: jos elän niin kauan, että pääsen 18 päivän puolelle, on se merkki siitä, ettei kaadu tässä sodassa. Arvata saattaa vain se, joka itse on kokenut sodan tapahtumia, miten pitkiä viimeiset tunnit olivat, mutta kului se päivä pilvessäkin ja niin kului huhtikuun 17 päivä 1918.

Tämän jälkeen oli kertomuksessa tämä nuori sotilas kymmenissä taisteluissa. Hän kuului siihen joukkoon jolle vihollinen antoi nimen *Kalmin pirut.*

Taistelujen loputtua korotettiin Jaakko korpraaliksi.

Teemme kunniaa korpraalille.

IISAKKI NIKKOLA.

Laukauksia siitä tuli. Otsikko tällä sivulla ei ole ollut väärässä. Ja olivatkin ensimmmäiset laukaukset aika tukevia. Ja putosivat korkealta. Mutta nythän noihin jo alkaa tottua. Vaikka tulisivat kuinka eetteristä.

Nyt ei oikein tiedä, mistä kirjoittaisi, sillä aiheista ei puutetta ole. Mikä vaan olisi parasta päällimmäiseksi? Ulkopoliittisen katsauspallomme pyörittäjätkin lienee jossakin siellä, koskapa ei ole tullut postissa juttua. Mutta ei taitaisi ulkopolitiikka nyt ylivoimaisesti kiinnostaakaan näin juolun 1939 alla. Meillä kun on nyt ihan riittämiin tätä sisäpolitiikkaakin. Oikein omasta takaa! Esim. kun nyt myös

OTTO VILLE KUUSINEN

»Terijoen kaupungissa» hallitsee puhtaasti tasavaltaista kansanvaltaa». Ai ai Kuusinen, eikös ne Repola ja Porajärvi ole olleet sinimustienkin ohjelmassa. Kuinkas tämä nyt sopii?

On se kanssa eri kaveri tämä Kuusinen. Anteeksi, ei kaveri, »herra Kuusiseksi» Molotov sen jo onkin koroittanut. Ihan ryssäläiseen intelligenssiin kuuluvaksi. Mikäpäs siinä, maisterimies ja tepastelee punaisessa univormussa. Vuonna 1918 siltä jäi Luhankaan miljoonien metsät, jotka oli saanut väkisin laittamalla yhdelle rikkaalle tytölle yhden lapsen ja sitten vielä toisen — vasta sai virallisesti »prinsessan ja puolet valtakuntaa». Kuuluipa saaneen jopa kaksikolmannesta. Ihmekös tuo, että niitä metsiä nyt takaisin havittelee. Mutta »it's long way to Luhanka», toveri Kuusinen!

Juu. Tällainen herra se on se entinen »Suomen Marx», kuten sitä aikoinaan nimitettiin kurjimusteorian erikoistuntijana Suomessa. Parikymmentä vuotta toveri Kuusinen nyt on saanut »paikan päällä» teoriansa toteuttamista tutkia oikein komisariaatillissihteerillisellä iskuruudella — — ja kyllähän vangiksi joutuneiden ryssien vaatteellinen ynnä muu olemus todistaakin, että kurjimusteoria on onnistuttu viemään voittoon — — ryssänmaalla. Sen puolesta toveri Kuusinen kyllä ansaitsisi jo oman tsaarikunnan. Se kolmikolkkahattu vaan olisi muutettava viisikulmaiseksi, eikös se luku passaisi herra toverille paremmin?

Mutta kuinkas nyt suu pannaan, kun

SUOMEN TYÖVÄKI

antaakin pitkän piu-paun koko toveri Kuusiselle. Työläisnuoriso on siellä rajalla veljellisessä rintamassa muiden poikiemme kanssa ottamassa osaa ryssäläisen romun keräykseen. Siitä vain on kilpa, kuka aina ensinnä hollille kerkiää. Ja Sörkässäkin jo näytellään toinen toisilleen, yhtä innokkaasti kuin muuallakin poikien omaisten keskuudessa, noita ryssän lentokoneiden pinnasta sivallettuja punatähden kappaleita »ajankohtaisena museotavarana».

Mutta Helsingin, Viipurin y.m. asutuskeskusten työläisperheillä onkin nyt omakohtaisia kokemuksia »uljaan puna-armeijan» ilmarykmenteistä, jotka lentolehdissä vakuuttivat »ystävyyttä». Jos ei nyt kansastamme ole ryssän haju lähtenyt viimeistä piirtoa myöten, niin johan sitten on ihme kerrakseen.

Tällaisissa laukausmerkeissä Suomen kansa nyt ottaa joulun vastaan. »Pienten kansojen itsemääräämisoikeuksien suojelijan» suosiollisten tervehdyskäyntien ansiosta.

Joululahjapaketit rintamalle on tämän numeron ilmestyessä jo lähetetty. Mutta voisihan uutta vuottakin ottaa vastaan lahjapaketein. Sopisi sinne lähettää esim. vanhoja housuja ryssille jaettavaksi. Sillä ainakin minun vanhalle rintamamiessydämelleni käy sääliksi, kun osalla tuota »loistavaa» puna-armeijaa on vain — hameet yllään. Ei niillä Petsamon maastossa pitkälle tarkene, punumattakaan siitä, miltä tuollainen hamearmeija rynnäkössä muuten näyttää. Jos olisi edes säkkipillit mukana, niin se jotenkin voisi mennä mukiin. Eikä ryssä nyt saa enää tauhkaa edes

KANSAINLIITON

välitykselläkään. Sillä nyt sekin liitto, kiitos Argentiinan miehuuden, ryhdistäytynyt ja antanut hatkan valtakunnalle, jonka edustajana herra Litvinov ennen tapasi sulavasti diplomatisoida tuliteräfrakissaan. Hatkan on sieltä nyt ryssä saanut, josta syystä, sivumennen sanoen, minunkin, joka en koskaan ole tuolta liitolta ihmeitä odotellut, täytyy nyt kohottaa sen kunniaksi sinimustaa karvalakkiani.

Kunhan noista maailman valtakunnista myötätunnon ja rahan lisäksi, jota meille parhaillaan virtaa historiassa ainutlaatuisella tavalla, alkaa ilmestyä enemmän myös aseita ja niiden kantajia, niin tämä Euroopan koillisimman kulman toinen

VAPAUSTAISTELU

alkaakin jo olla oikealla mallilla. Ei sen puolesta, etteivätkö meidän poikamme pärjäisi — onhan maailma siitä jo saanut nähdä toisenkin tyylinäytteen — mutta saisihan tätä tappelusta hieman tasoitellakin, jakaa kuormaa toisillekin. Sillä kuitenkin kaikitenkin tässä taistellaan koko ihmiskunnan nimissä moskovalaista petoa vastaan.

Sitäpaitsi: vapaaehtoistarjokkaita ilmestyy kyllä vähän sieltä sun täältä, sillä Karjalassa pääsee sotilas todella oikean sodan makuun, verrattuna esim. nykyisen maailmansodaksi nimitetyn kahinan länsirintamaan. Sielläkin joskus joku kaatuu, lentokone tipahtaa tai tankki eksyy linjan yli, mutta pieniä ne yleensä ovat silakat joulukalan rinnalla, kuten tavataan sattuvasti sanoa. Petsamon turska se on, joka jyllää.

Ken haluaa saada korviinsa oikeita laukaussarjoja, pakatkoon nopeasti tornisterinsa Karjalan matkalle. Maailmanlehtien sotakirjeenvaihtajat ovatkin jo alkaneet rintamilta siirtyä meidän maahamme. Kannaksella näet saa totisesti pitää kynää terävänä, olipa minkälainen knickerbocker hyvänsä.

Ja loppujen lopuksi: suomalaiset ovat pitkin historiaa kulkeneet vapaustaistelijoina maailman eri kolkilla, vastapalvelus ei lainkaan haittaisi. Niinkuin

HURAHTANEITA!

Tuo nimitys on elävänä muistissani vuosilta 15—17 eli niinsanotuilta jääkärivuosilta. Jääkärien aloittaman aktiivisen vapausliikkeen vastustajat eivät tahtoneet löytää riittävän voimakkaita sanoja tuomioissaan. Edesvastuuton, hurahtanut oli tavallista lievempi arvostelu niistä miehistä ja nuorukaisista, jotka kaikkensa alttiiksi pannen olivat ryhtyneet sanoista tekoihin.

Monet niistäkin, jotka ensimmäisinä olivat olleet tuomitsemassa jääkäreitä, kysyivät jo vuonna 17, missä jääkärit viipyivät, miksi he eivät jo tule pelastamaan. Jääkärit tulivat ja heidät otettiin avosylin vastaan johtajiksi nuoreen vapaaehtoiseen armeijaan. Orjan kahleet murtuivat. Syntyi vapaa, itsenäinen Suomi.

Ensimmäinen päämäärä oli saavutettu. Mutta ei riittänyt yksin se, että Suomesta oli tullut itsenäinen valtakunta. Ryssä oli rajanaapuri ja uhka oli edelleen sama. Isänmaallisen hengen elähdyttämä nuoriso vaati itsenäisyytemme turvaamista. *Aseita armeijalle* on ollut nuorison vaatimus. — Uudistui sama, minkä jo mainitsin jääkäriliikkeen ajoilta. Taaskin meillä nuoriso vaistosi aikanaan ryssän taholta uhkaavan vaaran, siitäkin huolimatta, että jotkut vanhat ja viisaat vakuuttivat, että ryssä on ainut todellinen rauhanystävä ja pienten valtioiden suojelija.

Nämä päivät ovat näyttäneet meille todelliset ryssän kasvot. Nuoriso tälläkin kertaa jälleen vaistosi vaaran aikanaan. Nyt ei kukaan tahtone väittää, että »aseita armeijalle ja Kannas linnoitettava» olisi ollut aiheeton vaatimus. Nyt tunnetaan että se todella oli olemassaolomme perusedellytyksiä. Nytkin vedotaan tämän hurahtaneen nuorison apuun. Eikä turhaan. Nuoriso tekee kaikkensa Isänmaan puolesta. Ja niin pitääkin tehdä.

Molotoffi kerskasi, että koska Suomella on vain Jumala ja heillä on tankit, hän neljässä päivässä valloittaa Suomen ja antaa sen Stalinille 60 vuotispäivälahjaksi. Mutta Molotoffi ei ottanutkaan huomioon, että Suomen uljas nuori armeija tulee taistelemaan Jumalan, Isänmaan ja kotiensa puolesta niin uljaasti ja kauan, että sitä ennen ehtii ryssän höyryjunasta jo höyry loppua ja se on valmis romutettavaksi.

Suomen kansalla ja sen armeijalla on minkä puolesta se taistelee. Meidän tehtävänämme on taistella ja voittaa. Ja me voitamme!

ANTTI ISOTALO.

Mussolinin maan pojat jo ovatkin ehtineet näyttää.

JOULURAUHAA

oli tapana ent. maailmansodassa viettää siten, että molemmin puolin rintamia pantiin juhlan ajaksi haarniskat riippumaan juoksuhautojen hirsille. Saas nähdä, miten nyt meillä. Ryssällähän ei ole tällä bolshevisoidulla ryssällä, minkäänkaltaista joulua, joten he kai paiskivat juhlinakin kahdeksantuntisia työpäiviä. Silloin ei meidän poikiemme auta muuta kuin antaa tulta päälle.

Mutta tuohon tulenvirteen yhtyy meidän puolellamme vanha rakas jouluvirsi niin juoksuhaudoista kuin linnakkeistakin. Yhtykäämme siihen entistä pontevammin me, jotka toistaiseksi vielä kotona saamme joulua viettää.

Sotapoikamme siellä Karjalassa, pitkällä itäisellä rajalla, pohjoisessa, Suomenlahden rannikkolinnakkeilla ja merellä sekä syöksymiehet ilmojen eetterissä, te, joiden joukossa on monia tämän kansallisen nuorisolehdenkin jäseniä, olkaatte varmat siitä, että koko Suomi pyhittää tämän joulun teidän merkeissänne, isänmaan vapauden merkeissä. Teille lähettää Laukauksia-osastokin pontevimmat joulutervehdyksensä!

Olkoon teidän tosi laukauksenne vakuutena siitä, että pian taas tässä maassa jouluvirsi kaikuu vapaana!

Rohkaisevaa joulua!

Vilhelmi.

AJANKULUKSI

JUS I PYY pommituksessa.

Jussi Pyy saapui toimitukseemme Seinäjoella — täällä näet ollaan ainakin toistaiseksi — kainalossaan tuollainen puolen tonnin paperikäärö.

Pyy: Terveisiä pommituksesta!

Toimitussihteeri: Kiitoksia vaan. Oletko loukkaantunut?

Pyy: Olen. Nim. henkisesti. Loukkaa se kunniallista kansalaista tuommoinen kuudensadan kilon miinapommi....

Sihteeri: Loukkaapa se, hyvä, ettet ruumiillisesti loukkaantunut. Mitä tuossa käärössä on, ei suinkaan sirpaleita?

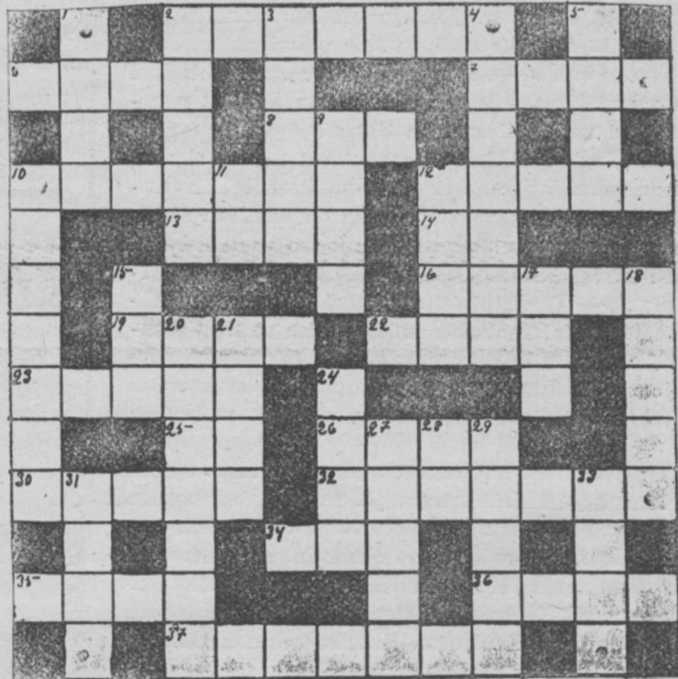
Pyy: Eihän toki. Tässä on Luo Lippujen arkistoa. Minä näes kuulun korttelissani raivausryhmään. Olin juuri aamukahvilla Mustassa Karhussa, kun tuli se ensimmäinen ilmahälytys lentolehtisateineen. Hoksasin, että siinä nyt on raivausmiehellekin hommaa, ja ilmavaaran ohimentyä syöksyin lehden toimitukseen katsomaan, oliko ryssä kunnioittanut tätä lehteämme, jonka pioneeriudesta sillä varmaankin on omat käsityksensä. Ei ollut sentään lahjoittanut meille lentolehtiään, tuumi kai, että on toimituksella käsikirjoitusainehistoa muutenkin. Niinkuin onkin. Mutta silloin tuli toinen hälytys ja tuota pikaa talon lähellä räjähti! Sirpaleita senkun sinkosi sisään akkunoistammekin, ja eikös vain niitä lentänyt suoraan kirjoituspöydällekin! Kuumia kun olivat, niin tärvelivät käyttökelvottomaksi osan valmista joulutekstiä. Silloin minä rupesin loukkaantumaan koko molokohveihin, kokosin kiireesti arkiston ja kun myöhemmin sain kuulla, että toimituksen kirjoittava osa on täällä Seinäjoella, niin mitäs muuta: tässä näitä papereita olisi. Lienevät täällä varmemmassa tallessa.

Sihteeri: No, oli se ovelasti raivattu. Aina se on Pyyn Jussi oikeilla asioilla.

Pyy: Niin, kun ryssä meinaa levittää rajojaan, niin levitetäänpä me tätä kansallisen nuorison taistelulehteä ensi vuodeksi oikein molotohvin kiusallakin. Nyt tätä juuri tarvitaan.

Sihteeri: Niin tehdään. Asiamiehet, pankaapa töpinäksi äkkiä listat täyteen entisiä ja uusia nimiä ja ne heti tänne osoitteella: Seinäjoki. Täällä nyt toistaiseksi kirjoituskonetta napsutellaan, sillä aikaa kun pojat rajalla napsuttelevat ryssän romutettavia moottoreita. Kyllä tässä ilmestytään. Johan toki nyt, kun koko kansa on kerääntynyt luo lippujen!

Ristisanatehtävä.

PYSTYSUORAAN:

1. Savun vastapuoli.
2. Lähinnä ihoa.
3. Paavin päähine.
4. —kisat, jäänevät pitämättä.
5. Joki Keski- Euroopassa.
9. Viljaa.
10. Nunnaluostari.
11. Antilan edessä.
12. Verenimijä.
15. Tärkeä tiedoituselin.
17. Uhkaa aina.
18. Maakunta, jonka kohtalo ratkaistaan nykyisessä sodassa.
20. Sanoma.
21. Toinen soimaaja.
24. Pelloilla.
27. Kuljettaja.
28. Pronomini.
29. Rauhaton kolkka idässä.
31. Tarve —
33. Voi siirtää vuoria.

VAAKASUORAAN:

2. Kovien taistelujen paikka.
6. Kotieläin ja ryssä.
7. Eräs kuningas.
8. Sukulainen.
10. Valkoisten saama »lempinimi».
12. Kirjoitusväline.
13. Suunta.
14. Ei aamupäivä.
16. Tytön nimi.
19. Huone.
22. Karjuttavaa.
23. Ryssän tukikohta N.-Karjalassa.
25. 15 pystysuoraan »veli».
26. Tyhmyyden perikuva.
30. Maanosa joka liikehtii.
32. Nuhde — komennus.
34. Alkavaa iloa.
35. Ennustus.
36. Lyönti.
37. Pitäjä Satakunnassa.

TARINOITA RINTAMALTA.

KUINKA TANKKEJA NUJERRETAAN.

Eräs rajakomppanioistamme oli etuvartioasemassa Raudun eteläpuolella lähellä hyökkäysvaunuesteitä. Kun hyökkäysvaunut eivät päässeet lävitse esteistä, alkoivat vihollisen tykit ampua esteisiin aukkoa. — Syntyneestä aukosta pyrki lävitse heti eräs venäläinen keskiraskas tankki. Joukkue, joka sattui olemaan paikalla, heitti panssarivaunua vastaan bensiinipulloja saaden sen ulkopuolelta ilmiliekkiin, minkä johdosta hyökkäysvaunu pyrki taaksepäin. Eräs pojistamme heitti tankin taakse kranaattikimpun, mutta ilman tulosta. Tällöin eräs miehistämme, joka oli etukäteen varautunut hyökkäysvaunuja vastaan, läheni tätä panssarihirviötä muitten pakoittaessa kivääritulella vihollisampujia vaikenemaan ja sai kuin saikin keinoteltua n. 6 kilon trotyylipanoksen hyökkäysvaunun katolle. Tämä jo riitti. Hyökkäysvaunu jäi esteaukkoon jäljessätulevan tankin esteeksi.

PUNAINEN LIPPU JA SUURI SATEENVARJO SOTASAALIIKSI.

Kahdesta sotasaaliista pojat olivat varsin ylpeitä. Toinen oli punainen lippu, jossa oli kirjoitus: »Kohottakaa Leninin lippu. Se johtaa meidät voittoon». Lippu oli liehunut lastiautossa, joka oli täynnä venäläisiä sotilaita. Sotilaista ei jäänyt moniakaan jäljelle, mutta lippu tuotiin riemusaatossa, joskin rikkiammuttuna.

Toisena sotasaaliina oli suuri sateenvarjo. Se oli löydetty eräästä taisteluvaunusta. Kirjeenvaihtajan saapuessa telttaan oli juuri käynnissä tietokilpailu siitä mihin sateenvarjoa mahdollisesti oli aiottu käyttää. Taisteluvaunussa tuskin satoi. Ehkä venäläiset luulivat, että varjo suojaa pommeiltakin.

SISSIJOUKKUE NUUTINEN KOLME PÄIVÄÄ VIHOLLISEN SELÄN TAKANA.

Äskettäin mainittiin erään divisionan päiväkäskyssä kersantti Nuutinen. Hän oli jäänyt maastoon joukkueen käsittävän sissijoukon johtajaksi, kun osasto oli vetäytynyt taapäin. Hän palasi osastoonsa vasta kolmen päivän kuluttua eikä urhoollisesta sissijoukkueesta puuttunut kuin yksi mies. Kersantti Nuutinen oli huimine poikineen liikkunut laajalla alueelle häiriten vihollisen kolonnia sekä suorittaen samalla useita paikallisia, yltärohkeita iskuja vihollisen selkään, niin että vihollinen kärsi tämän sissijoukkueen toiminnasta huomattavia tappioita. Suomalaisten metsäsissien uljaat historialliset perinteet ovat tässä sodassa taas nousseet todellisuuden sankariteoiksi!

KYLMÄPÄISIÄ POIKIA.

Eräässä paikassa, missä muudan suojeluskuntaosasto taisteli henkeen ja vereen kotikontunsa puolesta, osoitti sekä miehistö että sen johtajat niin suurta tilanteen hallintaa ja hermojen kestävyyttä, että mainesana suomalainen sisu taas alleviivautui heidän kohdaltaan uljaasti. Nämä pojat laskivat vihollisen taajat, hyökkäävät rivit aina 30 metrin päähän ja avasivat vasta sitten tulen aiheuttaen ryntääville ryssille suurta mieshukkaa.

IHMEELLINEN SISSISEIKKAILU.

Melkeimpä uskomattomalta tuntuvan seikkailun suoritti eräs rämäpäinen kersantti. Hän oli yhdessä kahden soturin kanssa käynyt seikkailemassa ryssien selän takana kolmena yönä. Ensimmäisenä yönä lähti hän partioimaan vihollisen puolelle ja tuhosi tovereineen kokonaisen vihollisjoukkueen. Kersanttimme keikautti yksinään 14 ryssää. Seuraavana yönä hän lähti uudestaan samojen koeteltujen soturien kera sissitouhuun, mutta pimeässä he eksyivät toisistaan, ja kersantti palasi yksinään takaisin. Mutta hän ei jättänyt asiaa silleen. Oli saatava selvä, mihin soturitoverit olivat jääneet. Kolmantena yönä hän lähti yksin tietyille salateilleen — löysi kadonneet, jotka olivat piileskelleet päivänajan metsäkäskössä, ja partio palasikin ehjin nahoin ja entisessä kokoonpanossaan omalle puolelleen, ansaiten raikuvat hei-huudot aseveljiltään.

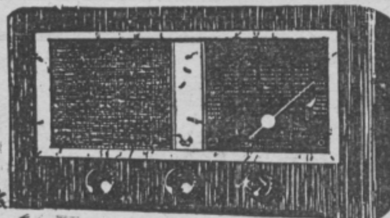

YLI SUUREN SUOMEN
NIEMEN KAJAHTAA NYT

ASA radio

Käykää ASA-myyjän luona! Silmäilkää syksyn ASA-mallien juhlavaa ulkoasua, tarkastakaa niiden jykevää rakennetta — ja Te huomaatte, että luotettava lujuus on ASAN ensimmäinen tunnus. Koekuuntelu osoittaa muut ominaisuudet.

MYYJIÄ KAUTTA MAAN

PÄÄEDUSTAJA: **Oy. Koncentra**
Helsinki.

Hinta 3 mk.

Seinäjoki 1939 — Lakeuden Kirjapaino